

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 139

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 2 martie 2010

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
138.	— Hotărâre privind organizarea unei serii de manifestări culturale și de diplomatie publică pentru marcarea zilei de 20 martie, Ziua Internațională a Francofoniei	1-2	
144.	— Hotărâre privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății	2-7	
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
M.26.	— Ordin al ministrului apărării naționale privind delegarea către secretarul de stat pentru relația cu Parlamentul, informare publică și creșterea calității vieții personalului a competenței îndeplinirii unor atribuții aflate în responsabilitatea ministrului apărării naționale	8	
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI			
	Hotărârea din 6 decembrie 2007, definitivă la 6 martie 2008, în Cauza Ilutiu împotriva României	9-11	
ACTE ALE CAMEREI AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA			
158.	— Hotărâre pentru completarea anexei la Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 155/2010 privind atribuirea calității și a dreptului de exercitare a profesiei de auditor financiar pentru persoanele care posedă o calificare profesională în audit financiar sau în profesii asimilate acestuia, atribuită de alt stat în acord cu reglementările specifice din acel stat		14
ACTE ALE FONDULUI DE GARANTARE A DEPOZITELOR ÎN SISTEMUL BANCAR			
1.	— Comunicat privind lista instituțiilor de credit participante la Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar ai căror deponenți beneficiază de garantarea, prin plata de compensații, a depozitelor constituite la acestea		14-15

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind organizarea unei serii de manifestări culturale și de diplomatie publică pentru marcarea zilei de 20 martie, Ziua Internațională a Francofoniei

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă organizarea unei serii de manifestări culturale și de diplomatie publică pentru marcarea zilei de 20 martie, Ziua Internațională a Francofoniei.

(2) Manifestările sunt organizate în țară prin centrala Ministerului Afacerilor Externe, iar în afara țării prin misiunile diplomatice ale României.

Art. 2. — (1) Cheltuielile aferente pregătirii și realizării manifestărilor, în cuantum de 200 mii lei, se asigură din bugetul aprobat Ministerului Afacerilor Externe pe anul 2010.

(2) În completarea finanțării cheltuielilor aferente manifestărilor prevăzute la art. 1 se pot atrage fonduri provenite din donații și sponsorizări, precum și din alte surse, în condițiile legii.

(3) Din suma prevăzută la alin. (1) pot fi efectuate următoarele categorii de cheltuieli:

a) cazarea și transportul intern sau internațional al membrilor colectivelor artistice, conferențiarilor, elevilor, altor participanți la aceste manifestări;

b) publicitate, materiale promoționale, informare, invitații;

c) închirierea spațiilor, a unor echipamente tehnice sau instrumente, achiziționare de bilete la spectacole;

d) diurne legale, onorarii pentru artiști, remunerații pentru colaboratori, drepturi de autor, drepturi de distribuție;

e) transport internațional de materiale de prezentare a României, de filme, decoruri, cărți, diverse expoziții;

f) plata de contribuții la bugetul comun al manifestarilor organizate în străinătate, în colaborare cu ambasadele francofone, Institutul Francez, Alianța Franceză sau la bugetul grupurilor de lucru francofone însărcinate cu organizarea acestora;

g) acțiuni de protocol, reprezentare și recepție.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
p. Ministrul afacerilor externe,
Anton Niculescu,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 23 februarie 2010.
Nr. 138.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 40 alin. (1) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Ministerul Sănătății este organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului, cu sediul în municipiul București, str. Cristian Popișteanu nr. 1—3, sectorul 1, și reprezintă autoritatea centrală în domeniul asistenței de sănătate publică.

Art. 2. — Ministerul Sănătății îndeplinește următoarele atribuții principale:

a) elaborează politici, strategii și programe de acțiune în domeniul sănătății populației, în acord cu Programul de guvernare, coordonează și controlează implementarea politicilor, strategiilor și programelor din domeniul sănătății populației, la nivel național, regional și local;

b) evaluează și monitorizează starea de sănătate a populației, ia măsuri pentru îmbunătățirea acesteia și informează Guvernul referitor la indicatorii de sănătate, tendințele de evoluție și despre măsurile necesare pentru îmbunătățirea acestora;

c) reglementează modul de organizare și funcționare a sistemului de sănătate;

d) monitorizează, controlează și evaluează activitatea instituțiilor sanitare și ia măsuri pentru îmbunătățirea calității asistenței medicale acordate populației;

e) asigură, în colaborare cu instituțiile administrației publice centrale și locale, resursele umane, materiale și financiare necesare funcționării instituțiilor din sistemul public de sănătate;

f) colaborează cu reprezentanții autorităților administrației publice centrale și locale, cu cei ai societății civile și cu mass-media în scopul educației pentru sănătate a populației și adoptării unui stil de viață sănătos;

g) participă la limitarea efectelor apărute în urma dezastrelor, calamităților și epidemiilor în domeniul său de competență;

h) reprezintă Guvernul României în relațiile cu Organizația Mondială a Sănătății și cu alte organisme internaționale, în domeniul de interes;

i) elaborează, implementează și coordonează programe naționale de sănătate, în scopul realizării obiectivelor politicii de sănătate publică;

j) gestionează, prin structuri specializate, programele internaționale de asistență financiară pentru susținerea reformei în sănătate și pentru creșterea calității asistenței medicale acordate populației;

k) colaborează cu Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului și implementează proiecte și programe.

Art. 3. — În activitatea sa, Ministerul Sănătății urmărește îndeplinirea următoarelor obiective generale:

a) realizarea unui sistem de sănătate modern și performant, adaptat nevoilor populației și compatibil cu cel din statele membre ale Uniunii Europene;

b) reorganizarea sistemului de sănătate, cu descentralizare organizațională și decizională;

c) îmbunătățirea permanentă a stării de sănătate a populației și accesul echitabil la servicii de sănătate pentru toate categoriile de populație, inclusiv pentru cea din mediul rural;

d) dezvoltarea sistemului calității actului medical și a siguranței pacientului;

e) dezvoltarea unui sistem de alocare a resurselor în sănătate bazat pe criterii de transparență, calitate și evidențe medicale;

f) diversificarea și utilizarea de noi metode de finanțare a serviciilor spitalicești care să aibă ca bază performanța și calitatea serviciilor oferite pacienților;

g) dezvoltarea asigurărilor private de sănătate;

h) definirea unor noi reguli de compensare și de stabilire a prețului la medicamente pentru asigurarea utilizării în condiții de cost/eficiență a resurselor publice;

i) dezvoltarea unor politici sectoriale coerente de formare, dezvoltare și alocare a resurselor umane în sectorul sanitar;

j) dezvoltarea sistemului de sănătate publică la nivel național, regional și local în vederea eficientizării supravegherii și controlului bolilor transmisibile, netransmisibile și impactului factorilor de mediu asupra sănătății populației;

k) educația pentru sănătate a populației în scopul deprinderii comportamentelor preventive și al îmbunătățirii indicatorilor demografici, creșterii calității vieții și reducerii nevoilor de îngrijiri medicale;

l) perfecționarea managementului sistemului informatic al sistemului de sănătate.

Art. 4. — (1) În îndeplinirea obiectivelor prevăzute la art. 3, Ministerul Sănătății exercită atribuțiile prevăzute de Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, precum și alte atribuții, după cum urmează:

1. organizează, coordonează și controlează, după caz, activități de: asistență de sănătate publică, promovare a sănătății și medicinei preventive, asistență medicală de urgență, curativă, de recuperare medicală, asistență medicală la domiciliu, care se acordă prin unitățile sanitare publice sau private, precum și asistență de medicină legală și de medicină sportivă;

2. asigură supravegherea și controlul aplicării legislației de către instituțiile și organismele care au responsabilități în domeniul sănătății publice, al asigurărilor sociale de sănătate și de către unitățile sanitare din sectorul privat de asistență medicală, colaborând în acest scop cu organismele profesionale din domeniul medico-sanitar din România, autoritățile publice locale și cu alte instituții abilitate;

3. organizează informatizarea sistemului de sănătate;

4. fundamentează necesarul de servicii medicale, precum și resursele financiare pentru funcționarea sistemului de sănătate;

5. stabilește și controlează, împreună cu instituțiile competente, folosirea energiei nucleare în scopuri medicale;

6. gestionează resursele colectate în conformitate cu prevederile art. 362 din Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare, asigurând cu prioritate îmbunătățirea infrastructurii sistemului sanitar și finanțarea programelor naționale de sănătate;

7. emite avize și autorizații sanitare de funcționare, abilitări și acorduri scrise pentru importul deșeurilor și reziduurilor de orice natură, precum și al altor produse periculoase pentru sănătatea populației și mediul înconjurător, în conformitate cu prevederile legale în vigoare;

8. emite reglementări privind regimul substanțelor stupefiante și toxice, precum și autorizații pentru culturile de mac;

9. stabilește și avizează prețurile medicamentelor din țară și din import, cu excepția medicamentelor care se eliberează fără prescripție medicală;

10. aprobă tarife pentru actele pe care este abilitat să le elibereze, în conformitate cu prevederile legale în vigoare;

11. autorizează furnizorii de dispozitive medicale și asigură certificarea și inspecția aparatului și echipamentelor medicale prin Oficiul Tehnic de Dispozitive Medicale București;

12. urmărește, în baza normelor metodologice aprobate prin ordin al ministrului sănătății, examinarea, testarea și controlul dispozitivelor medicale, precum și evaluarea performanțelor dispozitivelor medicale, în condițiile prevăzute de lege;

13. stabilește, creează și păstrează capacități și rezerve de mobilizare în domeniul ocrotirii sănătății;

14. constituie rezerva de medicamente, seruri, vaccinuri, dezinfectante, insecticide și alte materiale specifice pentru situații speciale, cu implicații asupra sănătății publice, și aprobă, prin ordin al ministrului sănătății, normele metodologice de constituire, păstrare și utilizare a acesteia;

15. elaborează și organizează împreună cu Academia de Științe Medicale strategia de cercetare științifică medicală și asigură resursele materiale și financiare pentru buna funcționare a acestei activități;

16. aprobă, la propunerea Agenției Naționale a Medicamentului, norme, instrucțiuni și alte reglementări cu caracter obligatoriu vizând asigurarea calității, eficacității și siguranței medicamentelor de uz uman;

17. supraveghează și controlează, prin Agenția Națională a Medicamentului, calitatea medicamentelor de uz uman în procesul de fabricație și în toate situațiile în care există alerte privind calitatea și efectul acestora, elaborarea și editarea anuală a Nomenclatorului medicamentelor de uz uman;

18. urmărește eliberarea certificatului de bună practică de fabricație ca urmare a evaluării făcute de inspectorii Agenției Naționale a Medicamentului;

19. asigură, prin intermediul Registrului Național al Donatorilor Voluntari de Celule Stem Hematopoietice, coordonarea și controlul activității de donare de celule stem hematopoietice periferice și centrale, crearea și gestionarea unei baze de date informatice pe teritoriul României privind persoanele fizice care și-au dat acceptul pentru a dona celule stem, precum și interconectarea obligatorie cu organismele similare internaționale;

20. realizează consilierea medicală în domeniul consumului de droguri;

21. inițiază, negociază și încheie, cu împuternicirea Guvernului, documente de cooperare internațională în domeniul ocrotirii sănătății și reprezintă statul român în relațiile cu organismele internaționale din domeniul sănătății;

22. aprobă, prin ordin al ministrului sănătății, Nomenclatorul de specialități medicale, medico-dentare și farmaceutice, Normele cu privire la specialitățile medico-sanitare și paramedicale și atestatele de pregătire complementară pentru rețeaua de asistență medicală;

23. în calitate de autoritate competentă, atestă titlurile românești de calificare în profesiile reglementate din domeniul sănătății și aplică procedurile de recunoaștere profesională a calificărilor de medic, medic dentist, farmacist, asistent medical generalist și moașă, în condițiile legii;

24. aprobă, prin ordin al ministrului sănătății, metodologia privind angajarea, transferarea și detașarea medicilor, medicilor dentiști, farmaciștilor, biochimistilor, biologilor și chimiștilor din unitățile sanitare publice;

25. stabilește criteriile pentru angajarea și promovarea personalului din unitățile sanitare publice;

26. coordonează programele de specializare prin rezidențiat, în specialitățile prevăzute în Nomenclatorul de specialități medicale, medico-dentare și farmaceutice pentru rețeaua de asistență medicală, desfășurate în centre universitare și unități sanitare acreditate, pe baza curriculumurilor aprobate de Ministerul Sănătății și de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului;

27. asigură coordonarea la nivel național a pregătirii teoretice și practice de rezidențiat și în a doua specialitate a medicilor, medicilor dentiști și farmaciștilor, inclusiv editarea carnetelor de monitorizare a activității rezidenților;

28. asigură împreună cu alte instituții din domeniu elaborarea și implementarea curriculumurilor de pregătire în specialitate a medicilor, medicilor dentiști și farmaciștilor și a curriculumurilor programelor de studii complementare, în vederea obținerii atestatelor de către medici, medici dentiști și farmaciști;

29. asigură organizarea și desfășurarea examenelor de promovare și evaluare profesională a medicilor, medicilor dentiști, farmaciștilor, biologilor, biochimicștilor, chimiștilor, asistenților medicali și moașelor;

30. organizează, în condițiile legii, concursuri și examene pentru obținerea specialității și promovarea în grade profesionale pentru medici, medici dentiști, farmaciști, biologi, chimiști și biochimicști și pentru asistenți medicali și moașe din rețeaua Ministerului Sănătății și a ministerelor cu rețea sanitară proprie;

31. stabilește anual numărul necesar de medici rezidenți pe specialități pentru rețeaua de sănătate;

32. elaborează strategiile și organizează activitatea privind formarea, pregătirea și perfecționarea profesională a personalului medico-sanitar, instruirea, evaluarea profesională și certificarea programelor de educație medicală continuă; elaborează criteriile pentru desfășurarea activității de învățământ integrat;

33. elaborează contractul-cadru și metodologia de colaborare între spitale și instituții de învățământ superior medical;

34. stabilește și aprobă cuantumul taxelor pentru organizarea și realizarea activităților prevăzute la pct. 30, precum și pentru concursurile și examenele organizate de unitățile sanitare publice, în condițiile legii;

35. aprobă structura organizatorică și normele de organizare și funcționare ale instituțiilor publice din rețeaua proprie, în condițiile legii;

36. emite aviz privind înființarea sau desființarea unităților sanitare private, reorganizarea, modificarea structurii, sediului, precum și a denumirii acestora, monitorizează și controlează activitatea în domeniul medical privat al serviciilor medicale;

37. aprobă/avizează structura organizatorică, restructurarea, reorganizarea, schimbarea sediului și denumirii unităților sanitare publice;

38. elaborează norme pentru asigurarea condițiilor de cazare, igienă, alimentație și de prevenire a infecțiilor nosocomiale pentru unitățile sanitare;

39. elaborează normativele de personal ale instituțiilor publice din rețeaua proprie, care se aprobă prin ordin al ministrului sănătății, în condițiile legii;

40. avizează și aprobă, după caz, proiectarea și realizarea investițiilor în domeniul sanitar;

41. negociază, contractează și asigură plata din bugetul Ministerului Sănătății pentru efectuarea de studii, activități și lucrări aferente programelor/subprogramelor de sănătate de către instituții de cercetare-dezvoltare din coordonarea sa, precum și de către Școala Națională de Sănătate Publică, Management și Perfecționare în Domeniul Sanitar București, în condițiile legii;

42. organizează activități de audit public intern pentru instituțiile publice din rețeaua proprie, în conformitate cu prevederile legale în vigoare;

43. avizează/aprobă, după caz, bugetele de venituri și cheltuieli ale instituțiilor publice aflate în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea sa;

44. exercită drepturile și obligațiile statului, ca acționar la societățile comerciale și companiile naționale din portofoliul său, până la finalizarea procesului de privatizare;

45. asigură aplicarea strategiei Guvernului privind realizarea procesului de restructurare și privatizare a societăților comerciale și/sau companiilor naționale din portofoliul său;

46. realizează controlul postprivatizare al îndeplinirii clauzelor din contractele de vânzare-cumpărare de acțiuni;

47. elaborează și promovează, cu respectarea cadrului specific, proceduri de vânzare de acțiuni, de vânzare de active și alte proceduri ori instrucțiuni privind domeniul său de activitate;

48. elaborează elementele contractului de mandat ce se încheie cu agenții de privatizare în vederea vânzării participațiilor statului la societățile comerciale și/sau companiile naționale din portofoliul său;

49. îndeplinește orice alte atribuții care decurg din dispozițiile legale aplicabile instituțiilor publice implicate în procesul de privatizare sau în legătură cu exercitarea calității de acționar al statului la societățile și/sau companiile naționale aflate în portofoliul său;

50. editează publicații de specialitate și de informare profesională;

51. organizează, împreună cu Casa Națională de Asigurări de Sănătate, licitații la nivel național și alte proceduri de achiziții publice pentru achiziționarea medicamentelor și materialelor specifice, pentru consumul în spitale și în ambulatoriu, în vederea derulării programelor naționale;

52. organizează licitații naționale pentru achiziția de bunuri și servicii cu caracter medical și nemedical, de aparatură și instrumente medicale, precum și lucrări de întreținere, reparații și investiții pentru instituțiile publice din sectorul sanitar, în limita prevederilor bugetare aprobate;

53. împuternicește, după caz, unitățile aflate în subordinea sa pentru îndeplinirea unor activități, în vederea realizării obiectivelor sale.

(2) Ministerul Sănătății îndeplinește orice alte atribuții stabilite prin acte normative în domeniul său de activitate.

Art. 5. — Pentru realizarea obiectivelor și pentru îndeplinirea atribuțiilor sale generale și specifice privind conceperea și punerea în aplicare de acțiuni intersectoriale și de parteneriate public-privat și central-local, Ministerul Sănătății colaborează cu autoritățile administrației publice centrale și locale, cu instituții publice de specialitate, cu structurile societății civile și ale mediului de afaceri din țară și din străinătate.

Art. 6. — În vederea exercitării atribuțiilor sale, Ministerul Sănătății este abilitat să solicite și să primească, în condițiile legii, informații de la: autoritățile administrației publice centrale și locale, instituțiile publice și persoanele juridice de drept privat cu activitate în domeniul său de competență.

Art. 7. — (1) Conducerea Ministerului Sănătății se exercită de către ministrul sănătății.

(2) Ministrul sănătății conduce activitatea ministerului și îl reprezintă în raporturile cu celelalte ministere, cu alte autorități și organizații, precum și cu persoane fizice sau juridice din țară ori din străinătate.

(3) Ministrul sănătății este ordonator principal de credite și poate delega prin ordin, în limitele și în condițiile prevăzute de lege, această calitate.

(4) În exercitarea atribuțiilor sale, ministrul sănătății emite ordine, instrucțiuni și alte acte cu caracter normativ, prevăzute de lege.

(5) În îndeplinirea atribuțiilor sale, ministrul sănătății este ajutat de 3 secretari de stat, de un subsecretar de stat, de un secretar general și de un secretar general adjunct.

(6) În cazul în care ministrul nu își poate exercita atribuțiile curente, acesta desemnează prin ordin un secretar de stat care să exercite aceste atribuții, înștiințându-l pe primul-ministru.

Art. 8. — Secretarii de stat și subsecretarul de stat se subordonează ministrului sănătății și îndeplinesc atribuțiile stabilite prin ordin al ministrului sănătății.

Art. 9. — Secretarul general și secretarul general adjunct sunt înalți funcționari publici, sunt subordonați ministrului sănătății și îndeplinesc atribuțiile prevăzute prin lege sau stabilite prin ordin al ministrului sănătății, precum și alte sarcini stabilite de acesta.

Art. 10. — (1) Pe lângă ministrul sănătății funcționează ca organ consultativ Colegiul ministerului.

(2) Componenta și regulamentul de organizare și funcționare ale Colegiului ministerului se aprobă prin ordin al ministrului sănătății.

(3) Președintele Colegiului ministerului este ministrul sănătății.

(4) Colegiul ministerului se întrunește la cererea ministrului sănătății, pentru dezbaterăa unor probleme privind activitatea ministerului.

Art. 11. — (1) În exercitarea atribuțiilor sale, ministrul sănătății poate constitui organisme consultative după cum urmează: comisiile de specialitate, Comisia de strategie terapeutică, Comisia națională de transparență și Comitetul național de vaccinologie.

(2) Componenta, atribuțiile, modul de organizare și funcționare ale comisiilor consultative se stabilesc prin ordin al ministrului sănătății.

Art. 12. — Structura organizatorică a Ministerului Sănătății este prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 13. — (1) În cadrul structurii organizatorice, prin ordin al ministrului sănătății, se pot organiza servicii, birouri, compartimente sau colective temporare, stabilindu-se numărul posturilor de conducere, în condițiile legii, cu respectarea numărului de posturi aprobat.

(2) Numărul posturilor de conducere se stabilește în condițiile legii.

(3) Numărul maxim de posturi este de 264, exclusiv demnitarilor și posturile aferente cabinetului ministrului.

(4) În numărul maxim de posturi prevăzut la alin. (3) sunt incluse și posturile aferente cabinetelor secretarilor de stat.

(5) Ministerul Sănătății funcționează pe baza regulamentului de organizare și funcționare, precum și a regulamentului intern, care se aprobă prin ordin al ministrului sănătății.

Art. 14. — (1) Unitățile aflate în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Ministerului Sănătății sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(2) Structura organizatorică a instituțiilor publice din rețeaua proprie a Ministerului Sănătății se aprobă prin ordin al ministrului sănătății.

(3) Regulamentul de organizare și funcționare a acestora se aprobă prin ordin al ministrului sănătății.

(4) Organigrama și statele de funcții pentru instituțiile din subordinea Ministerului Sănătății se aprobă prin ordin al ministrului sănătății.

Art. 15. — Pentru realizarea obiectivelor ministerului sau pentru elaborarea unor proiecte specifice, ministrul sănătății, prin ordin, poate numi consilieri onorifici și poate constitui, pe perioade determinate, consilii de experți sau colective de lucru formate din specialiști.

Art. 16. — (1) Ministerul Sănătății are în dotare, pentru transportul persoanelor din aparatul propriu, un număr de autoturisme cu un consum lunar de carburant stabilit conform normelor legale în vigoare.

(2) Pentru îndeplinirea activităților specifice, Ministerul Sănătății are în dotare un parc de autoturisme, cu un consum mediu de carburant pe lună, potrivit reglementărilor legale în vigoare.

Art. 17. — (1) La nivelul județelor și al municipiului București funcționează direcțiile de sănătate publică județene, respectiv a municipiului București, servicii publice deconcentrate, cu personalitate juridică, ale Ministerului Sănătății, în subordinea cărora funcționează alte unități cu personalitate juridică, conform prevederilor legale.

(2) Regulamentul de organizare și funcționare, structura organizatorică a direcțiilor de sănătate publică și condițiile specifice ocupării funcțiilor publice de conducere din direcțiile de sănătate publică se aprobă prin ordin al ministrului sănătății.

Art. 18. — (1) Ministerul Sănătății organizează concursuri și examene în vederea admiterii la rezidențiat și alte forme de pregătire profesională, ca activitate finanțată integral din venituri proprii.

(2) Cheltuielile curente și de capital determinate de organizarea activității prevăzute la alin. (1) se suportă din taxele de înscriere la respectivele examene și concursuri.

Art. 19. — (1) Aplicarea structurii organizatorice prevăzute în anexa nr. 1 se realizează în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

(2) Reîncadrarea personalului potrivit prevederilor alin. (1) se realizează cu respectarea prevederilor aplicabile personalului contractual și funcționarilor publici în cazul reorganizării instituției publice.

Art. 20. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 21. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 1.718/2008 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 5 din 6 ianuarie 2009, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul sănătății,

Cseke Attila

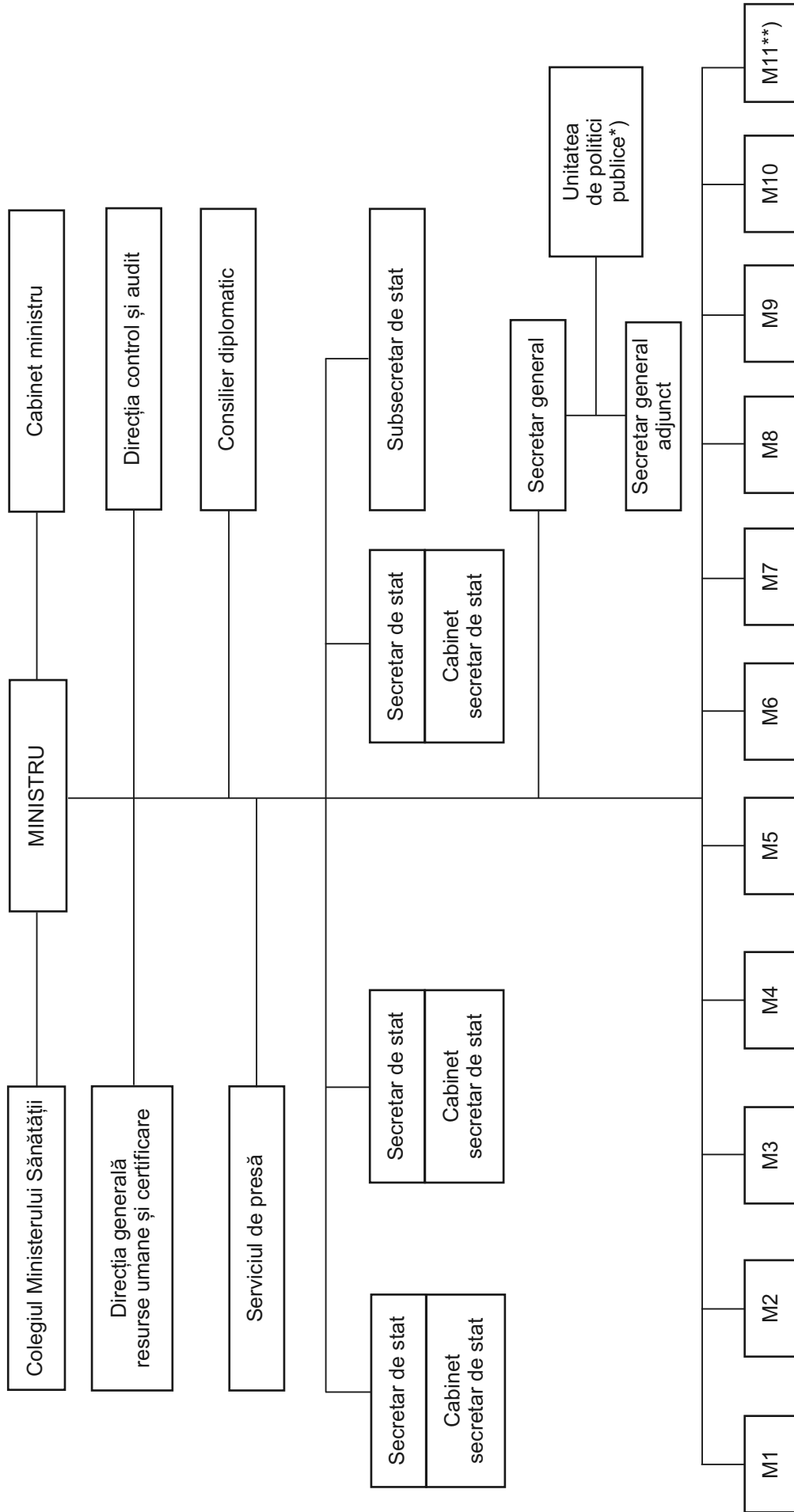
Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,

Mihai Constantin Șeitan

Ministrul finanțelor publice,

Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

STRUCTURA ORGANIZATORICĂ a Ministerului Sănătății

- M1 — Direcția generală economică
M2 — Direcția politică medicamentului
M3 — Direcția generală implementare și coordonare programe și relații internaționale
M4 — Direcția organizare și politici salariale
M5 — Direcția juridică și contencios

M6 — Direcția asistență medicală

M7 — Direcția sănătate publică și control în sănătate publică

M8 — Serviciul patrimoniu și informatică

M9 — Serviciul achiziții publice

M10 — Serviciul pentru programe de sănătate

M11 — Centrul operativ pentru situații de urgență

*) Funcționează la nivel de serviciu.

***) Funcționează la nivel de compartiment.

LISTA

cuprinzând unitățile cu personalitate juridică aflate în subordinea,
sub autoritatea sau în coordonarea Ministerului Sănătății

A. UNITĂȚI AFLATE ÎN SUBORDINEA MINISTERULUI SĂNĂTĂȚII

I. Unități finanțate integral de la bugetul de stat:

1. direcțiile de sănătate publică județene, respectiv a municipiului București, servicii publice deconcentrate*);
2. Institutul Național de Sănătate Publică București;
3. Institutul Național de Medicină Sportivă București;
4. Institutul Național de Hematologie Transfuzională „Prof. Dr. C.T. Nicolau” București;
5. Centrul Național pentru Organizarea și Asigurarea Sistemului Informațional și Informatic în Domeniul Sănătății București;
6. Academia de Științe Medicale București;
7. Agenția Națională de Transplant București;
8. Oficiul Central de Stocare pentru Situații Speciale București;
9. Registrul Național al Donatorilor Voluntari de Celule Stem Hematopoietice;
10. Agenția Națională a Medicamentului București;
11. Oficiul Tehnic de Dispozitive Medicale București.

Numărul maxim de posturi la unitățile prevăzute la pct. 1—11 este de 8.337, din care:

— Spitalul Tichilești (leprozerie) — 28;

— medici rezidenți pe post — 282.

II. Unități finanțate integral din venituri proprii din contractele încheiate prin sistemul de asigurări sociale de sănătate:

1. Institutul Oncologic „Prof. Dr. Alexandru Trestioreanu” București;
2. Institutul Oncologic „Prof. Dr. I. Chiricuță” Cluj-Napoca;
3. Institutul Național de Gerontologie și Geriatrie „Ana Aslan” București;
4. Institutul de Pneumoftiziologie „Prof. Dr. Marius Nasta” București;
5. Institutul pentru Ocrotirea Mamei și Copilului „Prof. Dr. Alfred Rusescu” București;
6. Institutul Național de Recuperare, Medicină Fizică și Balneoclimatologie București;
7. Institutul Național de Endocrinologie „C. I. Parhon” București;
8. Institutul Național de Diabet, Nutriție și Boli Metabolice „Prof. Dr. N. Paulescu” București;
9. Institutul Național de Neurologie și Boli Neurovasculare București;
10. Institutul de Urgență pentru Boli Cardiovasculare „Prof. Dr. C. C. Iliescu” București;
11. Institutul Inimii de Urgență pentru Boli Cardiovasculare „Nicolae Stăncioiu” Cluj-Napoca;
12. Institutul Național de Boli Infecțioase „Prof. Dr. Matei Balș” București;
13. Institutul de Fonoaudiologie și Chirurgie Funcțională O.R.L. „Prof. Dr. Dorin Hociotă” București;
14. Institutul de Boli Cardiovasculare Timișoara;
15. Institutul Clinic Fundeni București;
16. Institutul Clinic de Urologie și Transplant Renal Cluj-Napoca;
17. Institutul de Urgență pentru Boli Cardiovasculare și Transplant Târgu Mureș;
18. Institutul de Gastroenterologie și Hepatologie Iași;
19. Institutul de Boli Cardiovasculare „Prof. Dr. G. I. M. Georgescu” Iași;
20. Institutul Regional de Oncologie Iași;
21. Institutul Clinic de Boli Digestive și Transplant Hepatic Fundeni;

22. Institutul Clinic de Uronefrologie și Transplant Renal Fundeni;

23. Institutul Regional de Oncologie Timișoara;

24. Centrul de Cardiologie Craiova;

25. Centrul de Patologie Neuromusculară „Dr. Radu Horia” Vâlcele;

26. Centrul Medical Clinic de Evaluare și Recuperare pentru Copii și Tineri „Cristian Șerban” Buziaș;

27. Spitalul de Recuperare Neuropsihomotorie Dezna;

28. Spitalul de Recuperare Borșa;

29. Spitalul Clinic de Recuperare Medicală Băile Felix;

30. Spitalul de Psihiatrie și pentru Măsurile de Siguranță Ștei;

31. Spitalul de Psihiatrie și pentru Măsurile de Siguranță Săpoca;

32. Spitalul de Psihiatrie Poiana Mare;

33. Spitalul de Psihiatrie Zam;

34. Spitalul de Psihiatrie și pentru Măsurile de Siguranță Pădureni-Grajduri;

35. Spitalul de Psihiatrie Gătaia;

36. Spitalul de Psihiatrie și pentru Măsurile de Siguranță Jebel;

37. Spitalul Clinic de Psihiatrie „Socola” Iași;

38. Spitalul de Cardiologie Covasna;

39. Spitalul Clinic de Recuperare, Medicină Fizică și Balneologie Eforie Nord;

40. Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol;

41. Sanatoriul Balnear și de Recuperare Mangalia;

42. Sanatoriul Balneoclimateric de Copii Bușteni;

43. Sanatoriul de Nevroze Predeal;

44. Sanatoriul Balnear Slănic-Moldova;

45. Institutul Național pentru Medicină Complementară și Alternativă București „Prof. Dr. Florin Brătîla” București;

46. Centrul Medical Clinic de Recuperare Neuropsihomotorie pentru Copii „Dr. Nicolae Robănescu” București.

Numărul maxim de posturi la unitățile prevăzute la pct. 1—46, precum și pentru unitățile sanitare publice din subordinea direcțiilor de sănătate publică este de 186.815.

Unitățile sanitare pot primi sume de la bugetul de stat sau de la bugetele locale, în condițiile legii.

III. Unități finanțate din venituri proprii și subvenții de la bugetul de stat:

1. Institutul Național de Medicină Legală „Mina Minovici” București;

2. Institutul de Medicină Legală Iași;

3. Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca;

4. Institutul de Medicină Legală Timișoara;

5. Institutul de Medicină Legală Craiova;

6. Institutul de Medicină Legală Târgu Mureș;

7. Centrul Național de Sănătate Mintală și Luptă Antidrog București.

Numărul maxim de posturi la unitățile prevăzute la pct. 1—7 este de 510.

B. UNITĂȚI AFLATE SUB AUTORITATEA MINISTERULUI SĂNĂTĂȚII:

1. Compania Națională „Unifarm” — S.A. București;

2. Societatea Comercială „Sanevit 2003” — S.A. Arad;

3. Societatea Comercială „Antibiotice” — S.A. Iași.

C. UNITĂȚI AFLATE ÎN COORDONAREA MINISTERULUI SĂNĂTĂȚII:

1. Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Domeniul Patologiei și Științelor Biomedicale „Victor Babeș” București;

2. Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino” București;

3. Școala Națională de Sănătate Publică, Management și Perfecționare în Domeniul Sanitar București.

*) În subordinea direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București funcționează unități cu personalitate juridică, finanțate integral din venituri proprii din contractele încheiate prin sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și serviciile de ambulanță, centrele de diagnostic și tratament, centrele medicale și ambulatoriile de specialitate.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

privind delegarea către secretarul de stat pentru relația cu Parlamentul, informare publică și creșterea calității vieții personalului a competenței îndeplinirii unor atribuții aflate în responsabilitatea ministrului apărării naționale

Pentru aplicarea dispozițiilor art. 32 alin. (3) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările ulterioare,
în temeiul prevederilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006, cu modificările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se delegă secretarului de stat pentru relația cu Parlamentul, informare publică și creșterea calității vieții personalului competența îndeplinirii unor atribuții aflate în responsabilitatea ministrului apărării naționale, după cum urmează:

a) în ceea ce privește managementul proprietății imobiliare, inclusiv măsurile legate de aplicarea în Ministerul Apărării Naționale a prevederilor Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, mai puțin semnarea proiectelor de acte normative care privesc acest domeniu;

b) transmiterea fără plată de la alte instituții publice a bunurilor scoase din funcțiune, astfel cum acestea sunt definite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/1999 cu privire la valorificarea bunurilor scoase din funcțiune, aflate în administrarea instituțiilor publice de apărare, ordine publică și siguranță națională, aprobată cu modificări prin Legea nr. 28/2001, cu modificările și completările ulterioare;

c) în ceea ce privește punerea în aplicare a dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 420/2006 privind înființarea și organizarea Comisiei Naționale de Drept Internațional Umanitar;

d) renunțarea la drepturile aflate în litigiu și la judecată, precum și la căile de atac exercitate;

e) în ceea ce privește coordonarea Institutului Național de Medicină Aeronautică și Spațială „General Doctor Aviator Victor Anastasiu”.

(2) În exercitarea competenței prevăzute la alin. (1) lit. e), secretarul de stat pentru relația cu Parlamentul, informare

publică și creșterea calității vieții personalului are următoarele atribuții principale:

a) asigură coordonarea în ceea ce privește măsurile care trebuie luate în vederea îndeplinirii dispozițiilor legale în vigoare;

b) solicită informări privind organizarea și desfășurarea activității structurii;

c) avizează rapoartele și orice alte documente înaintate ministrului apărării naționale spre informare/aprobare;

d) organizează comisii sau grupuri de lucru cu participarea specialiștilor din diferite domenii, în vederea dezbaterii problemelor privind activitatea structurii;

e) propune ministrului apărării naționale luarea măsurilor ce se impun în vederea îmbunătățirii organizării și funcționării structurii;

f) evaluează activitatea conducerii structurii, în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare;

g) îndeplinește orice alte atribuții și responsabilități dispuse de către ministrul apărării naționale în acest domeniu, potrivit legii.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului apărării naționale nr. M. 104/2009 privind îndeplinirea de către secretarul de stat pentru politica de apărare și planificare a competenței conducerii Departamentului pentru relația cu Parlamentul și informare publică, precum și delegarea competenței îndeplinirii unor atribuții aflate în responsabilitatea ministrului apărării naționale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 6 octombrie 2009, cu modificările ulterioare.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,
Gabriel Oprea

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA

din 6 decembrie 2007, definitivă la 6 martie 2008,
în Cauza Ilutiu împotriva României

(Cererea nr. 18.898/02)

În Cauza Ilutiu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: domnii B.M. Zupančič, președinte, C. Bîrsan, doamnele E. Fura-Sandström, A. Gyulumyan, domnul David Thór Björgvinsson, doamnele I. Ziemele, I. Berro-Lefèvre, judecători, și domnul S. Quesada, grefier de secție, după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 15 noiembrie 2007, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 18.898/02) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Monica Ilutiu (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 3 aprilie 2002, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La data de 27 februarie 2006, Curtea a hotărât să comunice cererea Guvernului. Invocând prevederile art. 29 § 3, aceasta a hotărât să fie analizate în același timp admisibilitatea și fondul cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanta s-a născut în anul 1951 și locuiește în Cluj-Napoca, în România.

5. În anul 1950, bunul imobil situat în Str. Memorandumului nr. 26, în Cluj-Napoca, compus dintr-o casă cu mai multe apartamente și din terenul aferent, ce le aparținuse părinților reclamantei, a făcut obiectul unei naționalizări.

6. La 11 februarie 1998, în urma unei acțiuni în revendicare imobiliară formulate în fața Judecătoriei Cluj-Napoca, reclamanta și i.l., mama sa, au obținut o hotărâre definitivă prin care se constata ilegalitatea naționalizării și se dispunea ca autoritățile să radieze înscrisurile efectuate în cartea funciară în ceea ce privește dreptul de proprietate al statului asupra aceluiasi bun.

7. În ciuda recunoașterii judiciare definitive a dreptului lor de proprietate, părțile interesate s-au văzut în imposibilitatea de a-și recupera bunul în întregime deoarece, în temeiul Legii nr. 112/1995, statul le vânduse în anul 1996 apartamentul nr. 2 din casă chiriașilor care îl ocupau.

8. În anul 1999, reclamanta și mama sa au solicitat instanțelor să constate nulitatea vânzării apartamentului nr. 2 și să anuleze înscrisurile făcute de stat în cartea funciară referitor la împărțirea casei, în momentul naționalizării, în două unități locative. Ele arătau că naționalizarea era abuzivă și ilegală, ca și împărțirea bunului lor, și că statul nu putea fi proprietarul legitim al bunului și, prin urmare, nu îl putea vinde în mod legal.

9. Mama reclamantei a decedat în cursul procedurii. Reclamanta a continuat procedura în nume propriu și în calitate de moștenitoare a mamei sale.

10. La finalul procedurii, prin Decizia din 20 iunie 2001, Tribunalul Bihor, după ce a apreciat ca ilegală naționalizarea bunului, recunoscând în același timp dreptul de proprietate al reclamantei, a respins acțiunea acesteia pe considerentul că locatarii erau cumpărători de bună-credință. Instanța nu i-a acordat reclamantei nicio despăgubire. La 28 ianuarie 2002, Curtea de Apel Oradea a confirmat temeinicia acestei decizii.

11. După adoptarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, reclamanta a solicitat restituirea în natură a bunului său ori o despăgubire pentru pierderea bunului.

12. La 7 iulie 2003, Primăria Cluj-Napoca a considerat cererea reclamantei ca fiind fără obiect și a respins-o. Reclamanta a contestat această decizie.

13. Prin Decizia din 27 februarie 2004, Tribunalul Cluj a admis contestația reclamantei și a dispus ca autoritățile să îi plătească suma de 34.570 EUR cu titlu de despăgubiri. Această sumă reflectă concluziile unui raport de expertiză imobiliară dispusă de aceeași instanță. La 7 aprilie 2004, Judecătoria Cluj-Napoca a respins o cerere de executare silită a deciziei menționate mai sus, formulată de reclamantă împotriva Primăriei Cluj-Napoca. Astfel cum reiese din documentele aflate la dosar, reclamanta nu a fost despăgubită până în prezent.

II. Dreptul și practica interne pertinente

14. Prevederile legale și jurisprudența interne relevante sunt descrise în Hotărârea *Străin împotriva României* din 21 iulie 2005 (nr. 57.001/00, §§ 19—26, CEDO 2005-VII).

15. Prevederile legale și jurisprudența internă descrise în Hotărârea *Brumărescu împotriva României* ([MC], nr. 28.342/95, CEDO 1999-VII, pp. 250—256, §§ 31—44) sunt, de asemenea, relevante în cauza de față.

16. Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 a fost modificată și completată prin Legea nr. 247/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005. Noua lege extinde formele de despăgubire, permițându-le beneficiarilor să aleagă între o despăgubire sub formă de bunuri și servicii și o despăgubire sub formă de bani, echivalentă cu valoarea de piață a bunului ce nu poate fi restituit în natură în momentul acordării sumei.

17. Prevederile relevante din Legea nr. 10/2001 (republicată), astfel cum au fost ele modificate prin Legea nr. 247/2005, sunt următoarele:

ARTICOLUL 1

„(1) Imobilele preluate în mod abuziv de stat (...) în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și cele preluate de stat în baza Legii nr. 139/1940 asupra rechizițiilor și nerestituite, se restituie, de regulă în natură, în condițiile prezentei legi.

(2) În cazurile în care restituirea în natură nu este posibilă se vor stabili măsuri reparatorii prin echivalent. Măsurile reparatorii prin echivalent vor consta în compensare cu alte bunuri sau servicii (...), cu acordul persoanei îndreptățite, sau despăgubiri acordate în condițiile prevederilor speciale privind regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv. (...)”

ARTICOLUL 10

„(1) În situația imobilelor preluate în mod abuziv și ale căror construcții edificate pe acestea au fost demolate total sau parțial, restituirea în natură se dispune pentru terenul liber și pentru construcțiile rămase nedemolate, iar pentru construcțiile demolate și terenurile ocupate măsurile reparatorii se stabilesc prin echivalent. (...)”

(8) Valoarea corespunzătoare a construcțiilor preluate în mod abuziv și demolate se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare în funcție de volumul de informații puse la dispoziția evaluatorului.

(9) Valoarea terenurilor, precum și a construcțiilor nedemolate preluate în mod abuziv, care nu se pot restitui în natură, se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare.”

ARTICOLUL 20

„(1) Persoanele care au primit despăgubiri în condițiile Legii nr. 112/1995 pot solicita numai restituirea în natură, cu obligația returnării sumei reprezentând despăgubirea primită, actualizată cu indicele inflației, dacă imobilul nu a fost vândut [unor terți] până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(2) În cazul în care imobilul a fost vândut cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995 (...), persoana îndreptățită are dreptul la măsuri reparatorii prin echivalent pentru valoarea de piață corespunzătoare a întregului imobil, teren și construcții, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare. Dacă persoanele îndreptățite au primit despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 112/1995, ele au dreptul la diferența dintre valoarea încasată, actualizată cu indicele inflației, și valoarea corespunzătoare a imobilului. (...)”

ARTICOLUL 45

„(1) Actele juridice de înstrăinare, inclusiv cele făcute în cadrul procesului de privatizare, având ca obiect imobile care cad sub incidența prevederilor prezentei legi, sunt valabile dacă au fost încheiate cu respectarea legilor în vigoare la data înstrăinării. (...)”

18. Prevederile relevante din Legea nr. 245/2005 sunt descrise în Hotărârea *Porteanu împotriva României* (nr. 4.596/03, § 24, 16 februarie 2006).

ÎN DREPT

I. Asupra pretinsei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1

19. Reclamanta susține că vânzarea apartamentului nr. 2 din casa situată în Str. Memorandumului nr. 26, în Cluj-Napoca, în favoarea chiriașilor, validată prin Decizia din 28 ianuarie 2002 a Curții de Apel Oradea, a încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

20. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Pe de altă parte, Curtea observă că nu este incident niciun alt motiv de inadmisibilitate și, prin urmare, declară admisibil acest capăt de cerere.

B. Asupra fondului

21. Guvernul subliniază dificultățile legate de reglementarea problemei imobilelor naționalizate și face o prezentare a legilor adoptate succesiv de către stat în materie după 1989. El consideră că ultima reformă în materie, și anume Legea nr. 247/2005, prevede că, în cazul în care restituirea imobilului nu este posibilă, despăgubirea se va face prin emisiunea de titluri de participație la un organism colectiv de valori mobiliare (*Proprietatea*), la nivelul valorii bunului, stabilită prin expertiză. Guvernul constată că despăgubirea prevăzută de legislația română răspunde cerințelor art. 1 din Protocolul nr. 1 și că întârzierea înregistrată în acordarea despăgubirilor în favoarea reclamantei nu afectează justul echilibru ce trebuie păstrat între interesele în discuție.

22. Reclamanta se opune acestui argument. Ea arată că modificarea legislativă invocată de Guvern nu este în măsură să schimbe situația existentă în speță, deoarece procedura prevăzută prin Legea nr. 247/2005 este lentă și nesigură. În plus, ea reamintește că, chiar dacă ea deține o a doua hotărâre definitivă (vezi paragraful 13 de mai sus) ce dispune ca statul să îi plătească o despăgubire, autoritățile refuză în continuare să o execute. În fine, reclamanta consideră că jurisprudența *Străin*, menționată mai sus, își găsește aplicare în speță și solicită Curții să constate încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1.

23. Curtea a analizat în numeroase rânduri cauze ce ridicau probleme similare cu cea din cazul de față și a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (vezi *Porteanu*, menționată mai sus, §§ 32—35).

24. După ce a analizat toate elementele ce i-au fost supuse atenției, Curtea consideră că Guvernul nu a expus niciun fapt sau argument care să poată conduce la o concluzie diferită în cazul de față. Curtea afirmă din nou în special că, în contextul legislativ român ce reglementează acțiunile în revendicare imobiliară și restituirea bunurilor naționalizate de regimul comunist, vânzarea de către stat a bunului unei persoane către terți de bună-credință, chiar dacă ea a fost anterioară confirmării definitive în justiție a dreptului de proprietate al respectivei persoane, reprezintă o privare de bunul respectiv. O astfel de privare, combinată cu lipsa totală de despăgubire, este contrară art. 1 din Protocolul nr. 1 (*Străin*, menționată mai sus, §§ 39, 43 și 59, și *Gizatova împotriva Rusiei*, nr. 5.124/03, §§ 18—20, 13 ianuarie 2005).

25. Ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea apreciază că, în speță, nerespectarea dreptului de proprietate al reclamantei asupra bunului său, combinată cu lipsa totală de despăgubire timp de aproape 9 ani, a făcut-o să suporte o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor sale, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1.

Prin urmare, în speță a avut loc încălcarea acestei prevederi.

II. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

26. Conform art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

27. Reclamanta solicită restituirea apartamentului nr. 2, a cărui proprietară a fost recunoscută prin Decizia definitivă din 11 februarie 1998, sau, în caz contrar, pentru prejudiciul material, acordarea unei sume reprezentând valoarea actuală a acestuia. Inițial, ea a furnizat în acest sens un raport de expertiză tehnică imobiliară, efectuat în anul 2004, la cererea instanțelor interne, cu ocazia contestației sale administrative formulate pe calea Legii nr. 10/2001. Conform acestei expertize, valoarea actuală a bunului se ridică la 34.570 euro (EUR). Ulterior, în anul 2006, reclamanta a depus la dosar un raport de expertiză conform căruia valoarea de piață a apartamentului nr. 2, actualizată, s-ar situa între 83.000 și 85.000 EUR. Pe de altă parte, pentru lipsa de folosință, ea solicită suma de 700 EUR pentru fiecare lună, începând cu data de 11 februarie 1998 și până la despăgubirea efectivă pentru pierderea bunului său. Pentru prejudiciul moral, ea solicită suma de 20.000 EUR, rezultând din frustrarea cauzată de imposibilitatea de a-și recupera dreptul de proprietate asupra bunului său, în urma numeroaselor proceduri pe care le-a început în acest sens.

28. Guvernul prezintă evaluarea unui expert ce datează din luna august 2006, conform căreia valoarea apartamentului în cauză ar fi de 27.824 EUR. Sprijinindu-se pe jurisprudența în materie, Guvernul observă că, în cauză, Curtea nu poate specula asupra valorii chiriilor neîncasate și că acest prejudiciu ar putea fi eventual luat în considerare în momentul stabilirii prejudiciului moral. În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul apreciază că nu a fost dovedită nicio legătură de

cauzalitate între pretinsa încălcare și prejudiciul moral suferit și că, în plus, suma solicitată de reclamantă este excesivă. În plus, acesta consideră că o eventuală hotărâre de condamnare dată de Curte ar putea constitui, în sine, o reparație suficientă a prejudiciului moral.

29. Curtea reamintește că a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza vânzării de către stat a bunului reclamantei către terți, combinată cu lipsa unei despăgubiri efective.

30. Totuși, Curtea observă că instanțele interne, după ce au stabilit valoarea de piață a bunului, au recunoscut dreptul reclamantei de a fi despăgubită pentru pierderea bunului său și au dispus ca autoritățile interne să îi plătească suma de 34.570 EUR. Această sumă reprezintă o creanță în patrimoniul reclamantei, ce rezultă dintr-o decizie definitivă pronunțată de instanțele interne.

31. Curtea apreciază că problema aplicării art. 41 în această chestiune nu se află în stare de judecată, drept pentru care decide să o rezerve și să se stabilească procedura ulterioară, în cel mult 6 luni de la data la care prezenta hotărâre va rămâne definitivă, ținând cont și de eventualitatea unui acord între statul pârât și părțile interesate (art. 75 §§ 1 și 4 din Regulamentul Curții).

B. Cheltuieli de judecată

32. Reclamanta solicită și suma de 5.880 EUR pentru cheltuielile de judecată angajate în fața instanțelor interne și pentru cele angajate în fața Curții. Ea prezintă copii pentru o parte din onorariile avocațiale și taxele poștale, în sumă totală de 280 EUR.

33. Guvernul nu se opune plății cheltuielilor de judecată, cu condiția ca acestea să fie dovedite, necesare și să aibă legătură cu cauza. În speță, el consideră că cererea formulată de reclamantă este excesivă și că numai o parte din cheltuieli a fost justificată.

34. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-au stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil. În speță, ținând cont de elementele aflate în posesia sa și de criteriile menționate mai sus, în special de necesitatea cheltuielilor angajate pentru a remedia încălcările constatate, Curtea consideră rezonabilă suma totală de 280 EUR, cu toate cheltuielile incluse, pe care i-o acordă reclamantei.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;
3. hotărăște ca statul pârât să îi achite reclamantei, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, conform art. 44 § 2 din Convenție, suma de 280 EUR (două sute optzeci euro) pentru cheltuielile de judecată;
4. hotărăște ca la suma menționată mai sus să se adauge orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit și ca această sumă să fie convertită în lei noi (RON) la cursul de schimb valabil la data plății;
5. hotărăște că problema aplicării art. 41 din Convenție, în ceea ce privește prejudiciul material și moral, nu se află în stare de judecată.

În consecință:

- a) o rezervă în întregime;
- b) invită Guvernul și reclamantii să îi adreseze în scris, în cel mult 6 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii conform art. 44 § 2 din Convenție, observațiile lor asupra acestei chestiuni și, în special, să îi aducă la cunoștință orice acord la care vor fi ajuns;
- c) rezervă procedura ulterioară și îi delegă președintelui camerei atribuția de a o stabili în caz de nevoie.

Întocmită în limba franceză, ulterior comunicată în scris la data de 6 decembrie 2007, în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Boštjan M. Zupančič,
președinte

Santiago Quesada,
grefier

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA

din 3 februarie 2009, definitivă la 3 mai 2009

(reparație echitabilă),

În Cauza Ilutiu împotriva României

(Cererea nr. 18.898/02)

În Cauza Ilutiu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Elisabet Fura-Sandström, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Alvin Gyulumyan, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 13 ianuarie 2009, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 18.898/02) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Monica Ilutiu (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 3 aprilie 2002, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*). Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

2. Prin Hotărârea din data de 6 decembrie 2007 (*hotărârea asupra fondului cauzei*), Curtea a statuat că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, din cauza nerespectării dreptului de proprietate al reclamantei asupra bunului său, combinată cu lipsa totală de despăgubire timp de aproape 9 ani.

3. Deoarece problema aplicării art. 41 din Convenție nu se afla în stare de judecată, Curtea a rezervat această procedură și a invitat Guvernul și reclamanta să îi transmită în scris, în cel mult 6 luni, observațiile lor cu privire la această chestiune și, în special, să îi aducă la cunoștință orice acord la care vor fi ajuns (*ibidem*, § 31 și pct. 5, b din dispozitivul hotărârii asupra fondului cauzei).

4. Atât reclamanta, cât și Guvernul au depus observații.

ÎN DREPT

5. Conform art. 41 din Convenție:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu**1. Argumentele părților****a) Punctul de vedere al reclamantei**

6. Cu titlu principal, reclamanta solicită restituirea apartamentului nr. 2 din casa situată în Str. Memorandumului nr. 26, în Cluj-Napoca, a cărui proprietară a fost recunoscută prin sentința definitivă din 11 februarie 1998. În subsidiar, ea solicită acordarea unei sume reprezentând valoarea actuală a acestuia. Inițial, ea a furnizat în acest sens un raport de expertiză tehnică imobiliară, realizat în anul 2004, la cererea instanțelor interne, cu ocazia contestației sale administrative formulate în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—

22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Conform acestei expertize, valoarea bunului se ridică la 34.570 euro (*EUR*).

7. Ulterior, în anul 2006, reclamanta a depus la dosar un raport de expertiză, conform căruia valoarea de piață a apartamentului nr. 2, actualizată, se situa între 83.000 și 85.000 EUR. Pe de altă parte, pentru lipsa de folosință, aceasta a solicitat 700 EUR pentru fiecare lună, începând cu data de 11 februarie 1998 și până la despăgubirea efectivă pentru pierderea bunului său.

8. În final, în observațiile sale din 5 septembrie 2008, reclamanta a evaluat bunul său între 95.000 și 100.000 EUR. În opinia sa, prețurile imobilelor din orașul Cluj-Napoca au cunoscut o majorare importantă din anul 2006, data ultimului raport de expertiză. În sprijinul afirmațiilor sale, reclamanta a depus la dosar copii ale unor anunțuri imobiliare dintr-un ziar local.

9. Pentru prejudiciul moral, reclamanta solicită suma de 20.000 EUR rezultând din frustrarea provocată de imposibilitatea de a-și recupera dreptul de proprietate asupra bunului său, în urma numeroaselor proceduri pe care le-a inițiat.

b) Punctul de vedere al Guvernului

10. Guvernul prezintă evaluarea unui expert ce datează din luna august 2006, conform căreia valoarea apartamentului în cauză ar fi de 27.824 EUR. Sprijinindu-se pe jurisprudența în materie, Guvernul observă că, în cauză, Curtea nu poate specula asupra valorii chiriilor neîncasate și că acest prejudiciu ar putea fi eventual luat în considerare în momentul stabilirii prejudiciului moral.

11. În final, Guvernul afirmă că reclamantei i s-ar putea acorda o despăgubire pentru pierderea bunului său, pe calea Legii nr. 10/2001, modificată și completată prin Legea nr. 247/2005, și că dosarul ce conține cererea de despăgubire a reclamantei nu se afla încă în etapa soluționării.

12. În observațiile sale transmise la data de 6 noiembrie 2008, Guvernul reamintește că valoarea bunului în litigiu a fost stabilită în mod definitiv de instanțele interne, prin sentința definitivă din 27 februarie 2004 a Tribunalului Cluj.

13. În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul consideră că nu a fost dovedită nicio legătură de cauzalitate între pretinsa încălcare și prejudiciul moral suferit și că, în plus, suma solicitată

de reclamantă este excesivă. El mai consideră că o eventuală hotărâre de condamnare din partea Curții ar putea constitui, în sine, o reparație suficientă a prejudiciului moral.

2. *Aprecierea Curții*

14. Curtea reamintește că a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza vânzării de către stat a bunului reclamantei către terți, combinată cu lipsa unei despăgubiri efective timp de aproape 9 ani.

15. Ea reamintește că o hotărâre ce constată o încălcare atrage pentru statul pârât obligația juridică, cu privire la Convenție, de a pune capăt încălcării și de a-i înlătura consecințele. Dacă dreptul intern nu permite decât înlăturarea parțială a consecințelor acestei încălcări, art. 41 din Convenție îi conferă Curții puterea de a acorda o reparație pății lezate prin actul sau omisiunea în raport de care a fost constatată o încălcare a Convenției.

16. Printre elementele luate în considerare de către Curte atunci când statuează în materie se numără prejudiciul material, adică pierderile efectiv suferite ca o consecință directă a încălcării pretinse, și prejudiciul moral, adică reparația stării de anxietate, a neplăcerilor și incertitudinilor ce rezultă din această încălcare, precum și a altor prejudicii nepatrimoniale (vezi, printre altele, *Ernestina Zullo împotriva Italiei*, nr. 64.897/01, § 25, 10 noiembrie 2004).

17. În circumstanțele cauzei, Curtea apreciază că restituirea apartamentului nr. 2 din casa situată în Str. Memorandumului nr. 26, în Cluj-Napoca, astfel cum este dispusă prin sentința definitivă pronunțată la data de 11 februarie 1998 de către Judecătoria Cluj-Napoca, ar repune reclamanta, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate. Dacă statul pârât nu procedează la această restituire în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, Curtea

hotărăște că statul va trebui să îi plătească reclamantei, cu titlu de daune materiale, o sumă care să corespundă valorii actuale a apartamentului.

18. În ceea ce privește hotărârea internă definitivă prin care s-a dispus ca autoritățile interne să plătească în favoarea reclamantei o despăgubire pentru pierderea bunului său (vezi § 30 din hotărârea asupra fondului cauzei), Curtea observă că situația rămâne neschimbată de la data hotărârii pe fond, nefiind plătită nicio despăgubire cu acest titlu.

19. Ținând cont de informațiile de care dispune cu privire la prețurile de pe piața imobiliară locală și de elementele furnizate de părți, Curtea estimează că valoarea de piață actuală a bunului este de 50.000 EUR.

20. În ceea ce privește suma solicitată pentru lipsa de folosință a bunului, Curtea reamintește că nu poate specula cu privire la posibilitatea și profitul unei închirieri a bunului în discuție [*Buzatu împotriva României* (reparație echitabilă), nr. 34.642/97, § 18, 27 ianuarie 2005] și că a dispus, ca reparație în baza art. 41 din Convenție, restituirea apartamentului menționat mai sus. Prin urmare, Curtea apreciază că nu este necesar să aloce nicio sumă cu acest titlu, însă consideră totuși potrivit să țină cont de lipsirea de proprietate suferită de reclamantă în momentul stabilirii reparației pentru prejudiciul moral.

21. Pe de altă parte, Curtea consideră că evenimentele în cauză au provocat reclamantei o stare de incertitudine și anumite suferințe ce nu pot fi compensate prin constatarea încălcării. Curtea apreciază că suma de 3.000 EUR reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit de reclamantă.

B. *Dobânzi moratorii*

22. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să îi restituie reclamantei apartamentul nr. 2 din casa situată în Str. Memorandumului nr. 26, în Cluj-Napoca, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 § 2 din Convenție;

b) că, în lipsa acestei restituiri, statul pârât trebuie să îi plătească reclamantei, în același termen de 3 luni, suma de 50.000 EUR (cincizeci mii euro), plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul material;

c) ca, în orice caz, statul pârât să îi plătească reclamantei suma de 3.000 EUR (trei mii euro) plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;

d) ca sumele menționate la lit. b) și c) să fie convertite în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății;

e) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

2. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Întocmită în limba franceză, ulterior comunicată în scris la data de 3 februarie 2009, în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,
președinte

Santiago Quesada,
grefier

ACTE ALE CAMEREI AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA

CAMERA AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

pentru completarea anexei la Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 155/2010 privind atribuirea calității și a dreptului de exercitare a profesiei de auditor financiar pentru persoanele care posedă o calificare profesională în audit financiar sau în profesii asimilate acestuia, atribuită de alt stat în acord cu reglementările specifice din acel stat

Având în vedere prevederile art. 6 alin. (5) și ale art. 12 lit. A din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată, cu modificările ulterioare, respectiv ale Normelor privind atribuirea calității și a dreptului de exercitare a profesiei de auditor financiar pentru persoanele care posedă o calificare profesională în audit financiar sau în profesii asimilate acestuia, atribuită de alt stat în acord cu reglementările specifice din acel stat, aprobate prin Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 42/2005,

Consiliul Camerei Auditorilor Financiari din România hotărăște:

Articol unic. — În anexa la Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 155/2010 privind atribuirea calității și a dreptului de exercitare a profesiei de auditor financiar pentru persoanele care posedă o calificare profesională în audit financiar sau în profesii asimilate

acestuia, atribuită de alt stat în acord cu reglementările specifice din acel stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 22 ianuarie 2010, după poziția 50 se introduce o nouă poziție, poziția 51, cu următorul cuprins:

Nr. crt.	Numele și prenumele	Țara de origine	Institutul străin la care este membru
„51.	VALTCHEV PETER STEFANOV	BULGARIA	The Association of Chartered Certified Accountants”

Președintele Camerei Auditorilor Financiari din România,
Ion Mihăilescu

București, 23 februarie 2010.
Nr. 158.

ACTE ALE FONDULUI DE GARANTARE A DEPOZITELOR ÎN SISTEMUL BANCAR

FONDUL DE GARANTARE A DEPOZITELOR ÎN SISTEMUL BANCAR

COMUNICAT

privind lista instituțiilor de credit participante la Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar ai căror deponenți beneficiază de garantarea, prin plata de compensații, a depozitelor constituite la acestea

Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar aduce la cunoștință lista instituțiilor de credit participante la Fond ai căror deponenți beneficiază de garantarea, prin plata de compensații, a depozitelor constituite la acestea, în condițiile și limitele prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 39/1996 privind înființarea și funcționarea Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Nr. crt.	Denumirea instituției de credit
I. Bănci — persoane juridice române	
1.	Banca Comercială Română — S.A.
2.	RAIFFEISEN BANK — S.A.
3.	BRD — Groupe Société Générale — S.A.

Nr. crt.	Denumirea instituției de credit
4.	ATE BANK ROMÂNIA — S.A.
5.	UniCredit Țiriac Bank — S.A.
6.	Bancpost — S.A.
7.	Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A.
8.	Banca Românească — S.A., membră a Grupului National Bank of Greece
9.	Credit Europe Bank (Romania) — S.A.
10.	Banca Transilvania— S.A.
11.	MKB ROMEXTERRA Bank — S.A.
12.	ALPHA BANK ROMANIA — S.A.
13.	PIRAEUS BANK ROMANIA — S.A.
14.	RBS BANK (ROMÂNIA) — S.A.
15.	OTP BANK ROMANIA — S.A.
16.	BANCA COMERCIALĂ INTESA SANPAOLO ROMANIA — S.A.
17.	Emporiki Bank — România — S.A.
18.	LIBRA BANK — S.A.
19.	Banca C.R. Firenze România — S.A.
20.	ROMANIAN INTERNATIONAL BANK — S.A.
21.	MARFIN BANK (ROMANIA) — S.A.
22.	Banca Comercială CARPATICA — S.A.
23.	BANK LEUMI ROMANIA — S.A.
24.	VOLKSBANK ROMANIA — S.A.
25.	ProCredit Bank — S.A.
26.	Raiffeisen Banca pentru Locuințe — S.A.
27.	PORSCHE BANK ROMANIA — S.A.
28.	CEC BANK — S.A.
29.	BANCA MILLENNIUM— S.A.
30.	BCR BANCA PENTRU LOCUINȚE — S.A.
31.	GE GARANTI BANK — S.A.
32.	Banca Comercială FERROVIARA — S.A.
II. Cooperative de credit — case centrale	
1.	Banca Centrală Cooperatistă CREDITCOOP

NOTĂ:

De la data publicării prezentului comunicat își încetează valabilitatea Comunicatul Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar nr. 2/2009 privind lista instituțiilor de credit participante la Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar ai căror deponenți beneficiază de garantarea, prin plata de compensații, a depozitelor constituite la acestea, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 662 din 5 octombrie 2009.

Președintele Consiliului de administrație
al Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar,
Adrian Cosmescu

București, 26 februarie 2010.

Nr. 1.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

